

[Edvard Sørensen.]

Nøhr altsaa ønsker, er, at man skal fortsætte med Ejendomsskatterne i den nuværende Højde, med den stigende Tendens, der er i Regeringens Forslag, uanset om de, der skal betale Ejendomsskatterne, har nogen Indtægt eller ej. Det maa være det, som det ærede Medlem Hr. Nøhr mener er Retfærdighed.

Men derefter sagde det ærede Medlem, at det bedste i Venstres Forslag var Dækningsreglerne for Indkomstskatten, de Dækningsregler, som vi havde laant af Indenrigsministeren. Jeg sagde i min første Tale, at det var, bortset fra en enkelt Ændring, Indenrigsministerens eget Forslag, og jeg havde ikke ventet, at vi skulde høre Utak, fordi vi brugte Regeringens egne Dækningsregler paa det Omraade. Men naar nu det ærede Medlem i een Sætning siger, at det afgørende for ham i Venstres Forslag er, at dette lægger større Byrder over paa dem, der ikke er Ejendomsbesiddere, og i næste Aandedrag siger, at det bedste er Dækningsreglerne, ja, saa er det vanskeligt for mig at finde Mening i det. Men maaske det ærede Medlem kan forklare mig det.

Det glædede mig, at det ærede Medlem til Slut udtalte, at man ikke skulde opfatte ham saaledes, at det var Venstres Forslag som Helhed, han var imod. Nej, sagde det ærede Medlem, der er en hel Del i Venstres Forslag, som bliver de Ting, man kommer til at beskæftige sig med i Skattekommissionen.

Derefter har jeg et Par Bemærkninger til Indenrigsministeren. Jeg forstod i Anledning af mine Udtalelser om de paagældende Oplysninger, at saadan og saadan kan et menigt Medlem af Tinget ikke tillade sig at sige til en Minister. Jeg har den Opfattelse — og den ønsker jeg at beholde —, at naar et Medlem af Rigsdagen beder Administrationen om officielle, foreliggende Tal, saa har Administrationen, i dette Tilfælde Indenrigsministeren, Pligt til at give disse Oplysninger og ikke lade en Skrivelse desangaaende ligge i 5 Uger paa sit Skrivebord og først efter, at vi gør opmærksom paa det urimelige heri, lade den gaa videre til sine Embedsmænd. Man kan kun faa den Opfattelse, at naar Ministeren gjorde noget saadant, var det, fordi han ønskede at hindre Venstres Medvirken til paa saglig Grund at udarbejde Forslag.

Indenrigsministeren sagde, at han tidligere havde bebudet, at han var villig til Ændringer i Amtsskatteloven, og det var dem, vi saa nu. Den Ændring, der kommer i Amtsskatteloven, er jo den, jeg allerede har nævnt, og som gaar ud paa Ophævelse

af Mulighederne for at udskrive personlig Skat. Det er den Erkendelse, som Indenrigsministeren viste os.

I øvrigt anerkendte Ministeren en hel Del af Venstres Forslag — og det har jeg kun Grund til at være tilfreds med —, men sagde han, der var jo Ting deri, som det var umuligt at administrere, og de var urimelige i deres Virkninger. Lige saavel som jeg spurgte det ærede Medlem Hr. Nøhr, kan jeg spørge Indenrigsministeren, hvad det er for Ting i vore Forslag, der fører til saadanne urimelige Forhold. Indenrigsministeren nævnte, at Tilskuddet pr. Sygedag vilde føre til Udvidelse af Sygehusene, vilde føre til, at Patienterne laa længere paa Sygehusene. Jeg maa sige, det Argument forstaar jeg slet ikke. Alt, hvad der hedder Udvidelse af Sygehuse, kan efter Venstres Forslag ikke regnes med. Jeg har nu aldrig før vidst, at det var Bestyrelsen af et Sygehus, der bestemte, hvor længe en Patient skulde ligge paa Sygehuset, jeg troede, det var Lægerne. Men maaske man kan regne med, at der i Fremtiden kommer en Meddelelse fra Indenrigsministeren om, at det er lagt i Sygehusebestyrelsens Haand at bestemme, hvor længe en Patient skal blive paa Sygehuset — for ellers var der ingen Mening i Ministerens Argumentation.

Ministeren nævnte, at det Beløb, vi havde regnet med, var for stort. Hvis det er Tilfældet — og jeg tør ikke paa staaende Fod bestride det, det var for Resten det eneste Tal i hele vor Beregning, som Ministeren overhovedet rørte ved —, ligger det bl. a. i, at Ministeren ikke stillede sig villigt over for at give os de Oplysninger, vi havde Brug for, af det statistiske Materiale, som befinder sig i Indenrigsministeriet eller i Statistisk Departement.

Men derefter slog Ministeren ned paa en enkelt Ting i Venstres Forslag, nemlig § 12, og sagde, at det var umuligt at administrere denne Paragraf, det var tvivlsomt, om man kunde opgøre, hvorledes man til enhver Tid skulde finde Lettelsen. Men det forlanges heller ikke efter Forslaget, Hr. Minister. Det, der forlanges, er, at Udgiftslettelsen fastslaas det første Aar, og da er den paa Baggrund af de tidligere Regler ikke vanskelig at fastslaa. Dernæst kommer Bestemmelserne om, at naar Nedsættelsen er sket, kan man ikke forandre Grundskyldspromillen, den kan ikke forhøjes, før Kommunens Skatteprocent er mere end 3 under Grundskyldspromillen.

Saa sagde Ministeren: Men det er jo ganske urimeligt. Han slog ned paa Skern Kommune og sagde: Dér har man en